

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **multigate a. s.**, se sídlem Olomouc, Riegrova 373/6, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem, se sídlem Olomouc, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, odboru rozpočtu a financování, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2011, č. j. MMB/0259909/2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 7. 7. 2011, č. j. MMB/0259909/2011, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10.712 Kč, k rukám JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta, se sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil rozhodnutí o přeplatku vydané dne 2. 6. 2011 Úřadem městské části Brno-jih (dále též „správce poplatku“) pod č. j. MCBJIH/04477/2011/Pie. Tímto rozhodnutím správce

poplatku zastavil řízení ve věci žádosti ze dne 21. 4. 2011 o vrácení vratitelného přeplatku dle § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „daňový řád“) vzniklého na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb. (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 9/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále též „vyhláška č. 9/2010“) vyměřeného platebním výměrem ze dne 11. 2. 2011, č. j. MCBJIH/01267/2011/Pie, za období 1. 7. 2010 – 31. 12. 2010 ve výši 210.000 Kč.

[2] Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že „*Rozhodnutí se mění takto: Text rozhodnutí počínaje slovy „ROZHODNUTÍ o zastavení řízení“ se ruší a nahrazuje textem následujícím.*“ Žalovaný tak kompletně změnil text rozhodnutí o zastavení řízení včetně výroku, odůvodnění i poučení. Uvedl, že správce poplatku nevyhovuje výše specifikované žádosti žalobce ze dne 21. 4. 2011 o vrácení přeplatku. V odůvodnění žalovaný popsal skutkový stav, konstatoval, že správce poplatku nemá pochybnosti o obsahu a srozumitelnosti předmětných ustanovení zákona o místních poplatcích a zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v předmětném poplatkovém období (dále též „zákon o loteriích“). Pojem „*jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu*“ je obecným pojmem. Každá loterie nebo jiná podobná hra může být zpravidla provozována pouze pomocí nějakého technického zařízení. Provoz každého jednotlivého videoterminálu napojeného na centrální systém lze zpoplatnit obdobně, jako jsou zpoplatňovány výherní hrací přístroje. Předmětem poplatku se stává každý koncový terminál, který je pomocí dalších dílčích komponent systému napojen na centrální jednotku, a je tudíž ve spojení s ní schopen realizovat hru od počátku do konce. Na rozdíl od žalobce neviděl možnost jiného výkladu předmětných ustanovení zákona. Ministerstvo financí povoluje provozování jiných technických herních zařízení na základě § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Ačkoli zde ministerstvo povoluje loterii nebo jinou podobnou hru, současně povoluje její uskutečňování pomocí konkrétních technických zařízení. Podstatné přitom není, zda je umístění těchto zařízení „povolováno“ či „schvalováno“, ale skutečnost, že bez rozhodnutí ministerstva nelze koncový videoloterní terminál na konkrétním místě provozovat. Koncové zařízení centrálního loterního systému jednoznačně umožňuje hru. A právě na jednotlivé koncové terminály a nikoli na hru se vztahuje zpoplatnění místním poplatkem. Není nutné zkoumat technickou stránku provozování centrálního loterního systému a vzájemnou vazbu mezi ním a koncovým zařízením, jedná se o problém právní, nikoli technický.

[3] Tuto rozsáhlou změnu rozhodnutí žalovaný odůvodnil následovně: „*I když odvolací orgán naznal, že vydané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s daňovým řádem, žádosti odvolatele nemohl vyhovět, neboť by tak učinil v rozporu s ustanovením § 116 odst. 1 daňového řádu. To odvolacímu orgánu meritorně stanoví rozhodnout třemi zde uvedenými způsoby. Pokud rozhodne napadené rozhodnutí zrušit, musí současně zastavit i řízení ve věci. Protože v daném případě neshledal důvody pro zastavení řízení, rozhodl o změně napadeného rozhodnutí. Rozsah a způsob změny napadeného rozhodnutí je plně v jeho kompetenci a není daňovým řádem nikterak omezen.*“

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Žalobce v první řadě souhrnně namítl, že se žalovaný nesprávně vypořádal s odvoláním žalobce, dostatečně se nezabýval odvolacími důvody a nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy. Správní orgány tak zejména porušily § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích, § 50 odst. 3 zákona o loteriích a § 102, § 114 odst. 2, 3, § 116 odst. 2, § 154 a § 155 daňového řádu.

[5] Správce poplatku žalobci ani na žádost nevrátil částku zaplacenou na místním poplatku a tuto žádost zamítl, přestože mu byl místní poplatek za „jiné technické herní zařízení“ povolen Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ uhrazen, ačkoli jej dle zákona o místních poplatcích ve spojení se zákonem o loteriích nelze vůbec stanovit a vybírat.

[6] Úhradou předmětného poplatku dle § 10a zákona o místních poplatcích, který nelze vybírat, vznikl přeplatek. Tento je současně, vzhledem k neexistenci jiných nedoplatků, přeplatkem vratitelným.

[7] Dále žalobce popsal důvody svědčící o neoprávněnosti vybírání předmětného místního poplatku.

[8] Dle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích mohou obce vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Toto ustanovení také odkazuje na jiný právní předpis, a to logicky na zákon o loteriích. Ten v § 4 stanoví, že loterie a podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem. Podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích pak Ministerstvo financí může povolovat loterie a jiné podobné hry, které nejsou upraveny v tomto zákoně v části první až čtvrté. Toto ustanovení však hovoří pouze o povolování loterií, nikoli o povolování jiného technického herního zařízení. Zákon o loteriích v žádném svém ustanovení neobsahuje pojem „jiné technické herní zařízení“, ani nutnost jeho povolení Ministerstvem financí. Povolení k provozování jiného technického herního zařízení tedy zákon o loteriích neupravuje.

[9] Je-li zákonem o loteriích upraven pojem výherního hracího přístroje, který je rovněž zpoplatněn dle § 10a zákona o místních poplatcích, a jeho povolování, měla by být shodná úprava i ve vztahu k „jinému technickému hernímu zařízení“. Má-li tedy být zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že k jeho provozování vydává povolení Ministerstvo financí, rovněž by bylo vhodné takové zařízení v zákoně specifikovat. Jednotlivé právní předpisy musí být srozumitelné a musí z nich vyplývat předvídatelné následky. Přitom je možný víceznačný výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“.

[10] Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích upravuje možnost obcí stanovit obecně závaznou vyhláškou „místní poplatek za provozované jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, avšak Ministerstvo financí postrádá pravomoc i působnost k vydání takového povolení. Tím pádem neexistuje žádné zařízení, které by výše uvedené podmínky § 10a zákona o místních poplatcích splňovalo, tudíž

vybírání místního poplatku za takové zařízení je v rozporu se zákonem. Rozhodnutí správních orgánů tak postrádají zákonný podklad. I z konkrétních povolení vydaných žalobci vyplývá, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterií nebo jiných podobných her, nikoliv provozování jiného technického herního zařízení.

[11] Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a umožňuje víceznačný výklad. Správní orgány měly postupovat dle principu *in dubio pro libertate* a vyložit pojem tak, že místní poplatek za takováto zařízení nelze vybírat. Na tuto zásadu žalobce upozorňoval již v rámci řízení u správce poplatku, který se však s touto námitkou nijak nevypořádal.

[12] Žalovaný vykládá pojem „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ rozšiřujícím způsobem. Tzv. „koncová zařízení“ jsou Ministerstvem financí pouze schvalována, nikoliv povolována, a proto za ně místní poplatek nemůže být s ohledem na znění ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích vyžadován, neboť předpokladem takového postupu je, aby zařízení bylo Ministerstvem financí povoleno. V povoleních Ministerstva financí se konstatuje, že provozování loterie nebo jiné podobné hry bude prováděno prostřednictvím „centrálního loterního systému“, kdy jde o funkčně nedělitelné zařízení (celek), kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů. Interaktivní videoloterní terminál je tak pouze jednou z částí „centrálního loterního systému“, a nemůže být proto zařazen pod pojem „jiné technické herní zařízení“. Slouží totiž pouze jako zobrazovací jednotka „centrálního loterního systému“, v rámci kterého dochází k vygenerování výhry či prohry a který je umístěn jinde, než koncový videoloterní terminál. Rozhodnutí proto bylo vydáno v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

[13] Dále žalobce namítl, že správce poplatku postupoval nezákonně, jelikož porušil zásady legality a zákazu zneužití pravomoci.

[14] Ve výroku rozhodnutí správce poplatku nejsou uvedeny právní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno. Je uveden pouze § 11, § 154 a § 155 daňového řádu. Je však nutno užít i ostatních ustanovení daňového řádu, zákona o místních poplatcích a obecně závazné vyhlášky č. 9/2010.

[15] Jelikož žalovaný nahradil kompletně celé rozhodnutí správce poplatku, které bylo procesního charakteru, novým a naprosto odlišným rozhodnutím meritorního charakteru, ztratil žalobce možnost využít práva na odvolání se do merita věci. Žalovaný tím porušil rovněž zásadu předvídatelnosti.

[16] Obecně závazná vyhláška, na základě které bylo o poplatku rozhodnuto, není určitá a srozumitelná a upravuje některé záležitosti odlišně od zákona. Nemůže navíc vyžadovat místní poplatek, pro nějž není zákonný podklad. Nesplňuje tak náležitosti dané zákonem o obcích, zákonem o místních poplatcích a zejména Ústavou. Proto by mělo zasáhnout Ministerstvo vnitra v rámci své kompetence vycházející z obecního zřízení. Vůči adresátům této vyhlášky není postaveno na jisto, zda je poplatková povinnost vázána na provozování výherního hracího přístroje či jiného technického hracího zařízení nebo na povolení

Ministerstva financí. Provozování a povolení jsou dle žalobce dvě základní podmínky pro vznik poplatkové povinnosti, které musejí být splněny kumulativně, přičemž dokud nebude přístroj skutečně provozován, nelze poplatek vyměřit.

[17] Žalobce dále poukázal na metodický návod Ministerstva financí ze dne 31. 1. 2011, č. j. 34/21919/2011, ze kterého je zřejmé, že Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru, nikoli zařízení.

[18] Žalobce rovněž obšírně namítal protiústavnost procedury přijímání zákona č. 183/2010 Sb., a to v pasáži, kterou byl novelizován zákon o místních poplatcích ve věci zpoplatnění „jiných technických herních zařízení povoloovaných Ministerstvem financí“. Dle žalobce byla tato novela tzv. přílepem.

[19] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud vyslovil nicotnost rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce poplatku, eventuálně aby tato rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[20] Ve vyjádření k žalobě žalovaný v první řadě uvedl, že novelizovaná ustanovení zákona o místních poplatcích naprosto jednoznačně vymezují předmět místního poplatku a zařízení, která mu podléhají. Z povolení Ministerstva financí dle žalovaného naopak vyplývá, že zpoplatnit lze jednotlivá technická zařízení. Výklad pojmu „jiné technické herní zařízení“ je dle žalovaného zřejmý z odkazu zákonodárce na zákon o loteriích a nelze z něho dovodit, že zákonodárce zamýšlel zpoplatnit pouze loterii. Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek je jiným technickým herním zařízením takové zařízení, které není výherní hrací přístroj, avšak je herním zařízením, tzn. lze na něm provozovat hru ve smyslu § 1 zákona o loteriích. Zpoplatněno je technické zařízení samotné, které samo podléhá zpoplatnění. Zákon o místních poplatcích nevymezuje podmínku funkční nedělitelnosti zařízení. Centrální loterní systém není možné považovat za jedno technické zařízení, ale za soustavu technických zařízení. Úmyslem zákonodárce bylo zpoplatnit interaktivní videoloterní terminály, proto byl zákonodárcem použit obecný pojem. Žalovaný nespatořoval možnost dvojího výkladu právního předpisu, tudíž nemohl postupovat dle zásady *in dubio pro libertate*.

[21] Dále pak poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, podle něhož lze koncová zařízení centrálního loterního systému pro všechny případy, s výjimkou povolovacího režimu, považovat za výherní hrací přístroje ve smyslu § 2 písm. e) zákona o loteriích. Z toho plyne, že diskuze o charakteru koncových zařízení je nadále bezpředmětná. Tato zařízení totiž podléhala místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj od zavedení tohoto poplatku zákonem č. 305/1997 Sb. od 1. 1. 1998. Fakticky byl tento typ zařízení povolován až od roku 2007. Obce k vybírání tohoto místního poplatku nepřistupovaly jen na základě nesprávně zužujícího výkladu Ministerstva financí. Tato zařízení tedy místnímu poplatku podléhala vždy, sporné je pouze to, zda po dobu jejich provozování nebo za celou dobu, po kterou jsou povolena. Tato otázka však je v dané věci bez významu. Kompetence Ministerstva financí k vydávání příslušných povolení je dána v § 50 odst. 3 zákona o loteriích.

[22] K procesním námitkám žalovaný uvedl, že z rozhodnutí správce poplatku jednoznačně vyplývá, že žalobcem zaplacený poplatek nelze vrátit, protože nevznikl vratitelný přeplatek a také to, proč tento přeplatek nevznikl. Brojil-li pak žalobce proti obecně závazné vyhlášce statutárního města Brna č. 21/2010, neuvedl, jakým konkrétním způsobem se její tvrzená nesrozumitelnost v daném případě odrazila v jeho právech.

[23] Proceduru přijetí příslušných ustanovení zákona o místních poplatcích nelze považovat za protiústavní, naopak protiústavní byl dle žalovaného dosavadní stav, kdy obce nemohly regulovat a podrobit místnímu poplatku jiné technické herní zařízení.

[24] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

[25] Žalovaný dále navrhl, aby soud spojil nyní projednávanou věc s věcí vedenou pod sp. zn. 31 Af 64/2011, 31 Af 107/2011 a 31 Af 108/2011. Zdejší soud však nepovažoval za vhodné pro procesní i skutkové rozdíly v daných věcech žalovanému vyhovět a projednávání věci spojit.

IV. Replika žalobce a návrh na přerušení řízení

[26] Žalobce v replice své stanovisko, že poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu nelze vyměřit, podpořil argumentem, že zákon o místních poplatcích vyžaduje, aby bylo povoleno to které konkrétní zařízení, nikoliv loterie. Při změně, resp. rozšíření rozhodnutí Ministerstva financí dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích je vždy měněn pouze výrok schvalovací. Nelze zaměňovat a směšovat jednotlivé výroky rozhodnutí Ministerstva financí. Výrok povolovací je jiného významu, než výrok schvalovací. Dále se žalobce zabýval obsahem nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Skutečnost, že vyhláška č. 21/2010 nebyla ze strany Ministerstva vnitra zpochybněna, automaticky neznamená, že je správná.

[27] Dne 24. 6. 2013 žalobce podal návrh na přerušení řízení podle ustanovení § 48 odst. 3 psím. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále je „soudní řád správní“), neboť v obdobných věcech již bylo žalobci doručeno několik zamítavých rozhodnutí zdejšího soudu, které jsou opřeny o rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci pod sp. zn. 2 Afs 76/2011-62. Vzhledem k tomu, že ve věci pod sp. zn. 2 Afs 68/2012 došlo k postoupení věci rozšířenému senátu, přičemž předkládající senát se hodlá od rozhodnutí č. j. 2 Afs 76/2011-62 odchýlit, je nutno řízení do konečného rozhodnutí v této věci přerušit.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[28] Soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná.**

[29] Dále je třeba zdůraznit, že soud neshledal důvody pro přerušení řízení podle ustanovení § 48 odst. 3 psím. d) soudního řádu správního. Podle tohoto ustanovení předseda senátu může přerušit řízení usnesením, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá. Z použité dikce zákona je zřejmé, že na přerušení řízení není právní nárok. Předmětem věci před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 2 Afs 68/2012 je sporná otázka, zda má místně příslušný správce místního poplatku vydat platební výměr, pokud jeho poplatník sice místní poplatek zaplatí, ale s jeho placením nesouhlasí; a jednak otázka, zda v případě nevydání takového platebního výměru dojde ke konkludentnímu vyměření místního poplatku, proti němuž lze platně podat odvolání. Jelikož soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti, nemůže výsledek jiného řízení na tuto věc jakkoli dopadnout.

[30] Soud se v první řadě zabýval procesním postupem v průběhu řízení. Dne 25. 5. 2011 vydal správce poplatku rozhodnutí č. j. MCBJIH/04477/Pie, kterým zastavil řízení ve věci žádosti ze dne 21. 4. 2011, doručené správci poplatku dne 26. 4. 2011, o vrácení vratitelného přeplatku dle § 155 daňového řádu. O tomto rozhodnutí rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Právě způsob, jakým žalovaný kompletně změnil rozhodnutí orgánu prvního stupně, shledal zdejší soud jako nezákonný a nepřezkoumatelný.

[31] Pokud byl žalovaný názoru, že věc nelze zastavit, ale je jí nutno meritorně přezkoumat, nemohl tak učinit sám de facto jako orgán prvního stupně. Tím, že změnil rozhodnutí o zastavení vlastně vyhověl odvolání žalobce, ve kterém namítal, že o věci ještě nebylo rozhodnuto. Zároveň jej však připravil o jednu instanci, jelikož proti rozhodnutí odvolacího orgánu nejsou přípustné řádné opravné prostředky. Žalovaný tak upřednostnil zásadu rychlosti řízení před právem na spravedlivý proces. Nelze přistoupit na argumentaci žalovaného, že rozsah a způsob změny rozhodnutí není daňovým řádem nikterak omezen. Smyslem ustanovení § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu rozhodně není to, aby odvolací orgán zcela zastupoval orgán prvního stupně.

[32] Pokud žalovaný jako odvolací orgán dospěl k závěru, že správce poplatku pochybil, když řízení zastavil, měl postupovat dle ustanovení § 116 odst. 3 ve spojení s § 113 odst. 1 písm. a) daňového řádu a věc vrátit správci poplatku s odůvodněním a pokyny pro další řízení. Pokud žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí změnil a věc sám meritorně posoudil, nahradil tak rozhodovací činnost správního orgánu prvního stupně a žalobce připravil o právo na odvolání. Porušil tak zásadu dvojinstančnosti.

[33] Lze upozornit i na to, že výrokem rozhodnutí odvolacího orgánu se mění výrok rozhodnutí orgánu prvního stupně. Ke změně odůvodnění dojde zase změnou odůvodnění, kdy může odvolací orgán určité argumenty orgánu prvního stupně doplnit, vypustit či změnit. Nelze výrokem „měnit“ kompletně celé rozhodnutí včetně záhlaví, výroku, odůvodnění, poučení i podpisu. Takový postup již nelze nazývat změnou rozhodnutí, ale jedná se o zcela nové rozhodnutí.

[34] V rámci daňového řízení je pozice odvolacího orgánu odlišná než v klasickém správním řízení. Odvolacímu orgánu je umožněno přezkoumat rozhodnutí i nad rámec podaného odvolání, avšak z povahy věci nemůže ke každému rozhodnutí přistupovat tak, že komplexně prošetří všechny skutečnosti související s danou věcí. Intervence nad rámec dispozice dané

odvoláním bude tedy vázána zejména na skutečnosti, které odvolací orgán zjistí v souvislosti s posuzováním důvodů uvedených v odvolání. Odvolací orgán může přihlídnout i k tomu, co odvolatel neuplatnil, a to i v případě, že to ovlivní rozhodnutí v neprospěch odvolatele (neplatí zákaz reformae in peius). V takovém případě však musí odvolatel dostat možnost se s novými skutečnostmi a důkazy seznámit a vyjádřit se k nim tak, aby byly respektovány základní principy spravedlivého procesu.

[35] V dané věci tedy měl žalovaný na základě odvolání primárně posoudit zda řízení mělo, nebo nemělo být zastaveno. Své rozhodnutí byl povinen v souladu s ustanovením § 116 odst. 2 daňového řádu odůvodnit. Jediné, co k tomuto v odůvodnění uvedl, bylo: „*Protože v daném případě neshledal důvody pro zastavení řízení, rozhodl o změně napadeného rozhodnutí.*“ Z odůvodnění tedy není vůbec zřejmé, proč řízení nemělo být zastaveno a napadené rozhodnutí je tak stíženo i vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

[36] K závěru o nicotnosti napadeného rozhodnutí (a taktéž rozhodnutí správce poplatku) z důvodu nedostatku právního podkladu soud nedospěl. Správní orgány měly pravomoc i příslušnost rozhodovat o žádosti o vrácení přeplatku dle § 155 daňového řádu. Ani žádnou jinou závažnou vadu rozhodnutí, způsobující nicotnost, soud neshledal.

[37] Jelikož je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, nezabýval se zdejší soud ostatními žalobními body.

VI. Závěr a náklady řízení

[38] Soud shledal z výše uvedených důvodů žalobu za důvodnou, neboť rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v řízení, v němž došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního]. Napadené rozhodnutí bylo rovněž nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost i nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. b) a c) soudního řádu správního]. Proto napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního). Právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního). Žalovaný tedy dle § 116 odst. 3 ve spojení s § 113 odst. 1 písm. a) daňového řádu věc vrátí správci poplatku s řádným odůvodněním a pokyny pro další řízení; případně zamítne odvolání a rozhodnutí o zastavení potvrdí.

[39] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[40] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, v souladu s čl. II vyhlášky č. 486/2012

ve znění zákona č. 399/2010 Sb. (advokátní tarif), v tomto případě za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika) ve výši 3 x 2 100 Kč, tři režijní paušály ve výši 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], tedy celkem 7 200 Kč. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 512 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 10 712 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. července 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu